

Ben Kar Yağışı Hep Akşam Gelsin İsterdim

— redfer · 09 Eylül 2022

Ben, kar yağışı hep akşam gelsin isterdim

oda daralıyor bekledikçe.
nefesini tutan çiçekler yetmiyor bekleyene
sabah zor geliyor geceyi tedirgin edenlere
o yıllarda benim bekleyiş sebeplerim
neyse ki çok masumdu
biraz kar
sobada pişen kestane
patlamış mısır
ve gece...

*

akşam sokağımıza karanlık çöktüğünde koşarak eve gelir
annemin hazırladığı sofraya diz çöküp yemek yedim
karanlık, pencereden odanın içine sinsice bakarken
annem evin içinde olup bitenleri dışarıdakiler görmesin diye
tek hamlesiyle perdeyi kapatır
böylece karanlığın meraklı gözlerini de kovmuş olurdu

yemek faslı sona erince
her zamanki yerime pencere kenarına koşar
çiçekli tülümüzü aralayıp karanlığı süzerdim

o yaramaz çocuk gibi içeri girmeye çalışır
bense onun hücrelerinde kar tanesi avlardım
sokağın başında ve sonundaki sokak lambası,
güçsüz ışığıyla sadece kendi gölgesini aydınlatırdı
uzağa atılan bir bakışla ancak
bu aydınlığı yakalayabilirdim

ikisi arasında kaybolan görüntüler benden habersizdi
ben de onlardan habersiz
bir şikayetim yoktu
onlardan bir alıp veremediğim de

görmek istediğim,
gökyüzünde karanlığı elekten geçirerek
düşen beyaz kar taneleriydi

her yağışında beni kendine hayran bırakan görsel şölerden
gece boyunca gözlerimi alamazdım
kış aylarında evde olup bitenleri pek hatırlamam
gündüzleri okul çıkışları oynadığım oyunlar
yediğim tereyağlı ekmek
uçları donmuş el ve ayak parmaklarımı ısıtmak için
yanına sokulduğum soba aklımda kalanlar

akşamları ise hep bir bekleyişin heyecanı
içimi didikleyip dururdu
bizim oralarda
misafirin akşam geleni kalıcıdır, derler
ben de kar yağışı hep akşam gelsin isterdim.

sobanın yanında çay içen ninemin iplerini
sarmasına yardım eder
patlamış mısır yer
çay içer ama her fırsatta pencereyi yoklar
gelecek
misafirimi beklerdim

gece olup kapı kapanma sesleri
ve musluk şırıltıları da kesilmişse
herkesin uyku
benimse meraklı bekleyişimin
vakti gelmiş demektir

kar yağmaya başlamıştı
her bir taneyi gökten yeryüzüne indiren gözlerim
ne zaman uykuya teslim olmuştu hatırlamıyorum

*

zordur beklemek
bütün duvarların tuğlalarına tek tek başını koymak,
teselli aramak sıcaklığında

ama her fırsatta soğuk bir karanlığa teslim olan geceyi ağırlamak
aynı dairenin içinde kaçınıcı turu attığını bilemeyen gözlerin
artık yuvasından çıkıp yere uzanmak isteğı

eşyaların üzerine sinmiş çaresizlik izi
saatin içinde akrep
ve yelkovanın
birbirinden umutsuz
kaçma sesindeki o suçlu harmoni

*

sabah uyandığında meraklı gözlerle pencereye koşmuştum
öyle bir manzarayla karşılaşmıştım ki
sanki güneş utanıp kaçmıştı
ağaç dalları arasına sıkışan cılız gün ışığına bakılırsa
kaçarken de gözünü arkada kalmıştı

yağan karın üzerinde beliren kuşların ürkek ayak izlerini kıskandım
güzel bir manzaraya bakarken
en eşsiz açığı yakalamaya çalışırsın
ve kimse bu kareyi göremesin diye
o yöne bakmıyormuş gibi yaparsın ya

kar,
gözlerimden içeri hücum eden beyaz bir efsundu
bu döngüsel beyazlık
hala üzerine düşen zarif taneler
hiçbir müdahale istemeyen
bir hasta gibi rahat bırakılmak
ve içinden ne geliyorsa onu yapmak istiyordu
ben de öyle

pencereyi kapatıp hemen mutfağı koştum
annem çoktan kahvaltayı hazır etmiş
toplanmamızı bekliyordu
kahvaltı sofrası için annemin nar gibi kızarttığı patatesin kokusu
sesinden önce gelir burnumu gıdıklardı

sabahları böyle uyanmak

özellikle de dışarıdaki sessizliğin
içeriden duyulması apayrı bir huzurdu benim için.
dışarıda alem sükut etmişse
mutlaka sesleri yutan bir kalabalık olurdu
ve adı kardı

kış erken geldi, dedi babam
ve çayını yudumladı
evde çay varsa kapı eşiklerini döven kışın soğuğu içeri giremezdi
çay kokusu yayıldıkça evi efsunluyordu
bir çaydanlık çay bitmeden kimse sofradan kalkamazdı

alelacele iki bardak çay içip okula gitmek için hazırlanmaya başladım
annemin verdiği iki farklı çoraptan uçları yamalı olanını alta
yeni olanını üste giydim
hırkamın üzerine mavi montumu
annemin zarif ellerinden çıkma şapkamı da başıma geçirdim

püskülleri iki yanından sarkıyordu şapkanın
annem onları birbirine bağlayıp
böyle daha iyi, dedi
ve o güzel eldivenlerim
dilediğim kadar kara dokunup onunla oynamamı sağlayan
eldivenler

sıcacık bir kavuniçinin üzerinde ince ,narin çiçeklerin serpildiği
babamın bir akşam çantasından çıkarıp
bak bunlar senin için dediği
eldivenler

redfer